

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012201759
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012201759.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: obchodnej spoločnosti DUO CENTER Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 23, Bratislava, IČO : 35 832 126, proti žalovanému: 1/ Okresný úrad v Bratislave, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, 2/ Mestská časť Bratislava - Petržalka, so sídlom Kutlíkova 17, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 zo dňa 21. januára 2010 a č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 zo dňa 21. januára 2010, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/25/2012-26, 6S/247/2012 z 23. novembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/25/2012-26, 6S/247/2012 z 23. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie, ktorým sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného v 2/ rade. Rozhodnutím č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 z 21. januára 2010 žalovaný v 2/ rade ako príslušný stavebný úrad v súlade s ustanovením § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) uložil stavebníkovi - žalobkyni podľa § 106 ods. 1 písm. e) stavebného zákona pokutu vo výške 3 300 EUR za uskutočnenie 2 obojstranných reklamných zariadení s plechovou zobrazovacou plochou s rozmermi 5,1 x 2,4 m, uchytenou na kovovú konštrukciu v tvare „A“ s celkovou výškou cca 3,3 m, v decembri 2008 na pozemku parc. č. 4373/5 katastrálne územie N., pri objekte Slovenského streleckého zväzu na Wolkrovej ul. v Bratislave bez príslušného povolenia stavebného úradu. Rovnako rozhodnutím č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 z 27. januára 2010 žalovaný v 2/ rade uložil stavebníkovi - žalobkyni podľa § 106 ods. 1 písm. e) stavebného zákona pokutu vo výške 1 650 EUR za uskutočnenie 1 ks obojstranného reklamného zariadenia s plechovou zobrazovacou plochou s rozmermi 5,1 x 2,4 m, uchytenou na kovovú konštrukciu v tvare „A“ s

celkovou výškou cca 3,3 m, v júli 2008 na pozemku parc. č. 3051/20 alebo 3046/3 katastrálne územie N., v lokalite Panónska cesta - Vyšehradská ul. v Bratislave, bez príslušného povolenia stavebného úradu.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 246c OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie vo veci bolo zastavené.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia odvolávajúc sa na ustanovenia § 103 OSP, § 104 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 247 ods. 2 OSP uviedol, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že predmetné prvostupňové rozhodnutia boli žalobkyni doručené na základe fikcie v súlade s § 25 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorej účelom je odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobiť prieťahy v konaní alebo dokonca zmať konanie. Poukázal na to, že podľa pripojených poštových doručení žalovaný doručoval žalobkyni písomnosti na adresu jej sídla Pribinova 23, 810 11 Bratislava, zapísaného v obchodnom registri a aj na korešpondenčnú adresu Belinského 16, 851 01 Bratislava, ktorá bola známa žalovanému (žalovanému v 2/ rade), pričom v oboch prípadoch sa zásielky vrátili žalovanému (žalovanému v 2/ rade) ako nedoručené, rozhodnutie č. UKSP-16465-AQ/09, 10-Ko/5-P4 zo dňa 21. januára 2010 sa vrátilo žalovanému (žalovanému v 2/ rade) dňa 1. marca 2010 a rozhodnutie č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 zo dňa 21. januára 2010 dňa 31. marca 2010 dodajúc, že žalobkyňa nepreberala ani oznámenia o začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty a ani výzvy na zaplatenie pokuty, hoci zo spisu mal preukázané, že žalovaný (žalovaný v 2/ rade) ich žalobkyni doručoval. Z uvedeného mal preto za to, že žalovaný (žalovaný v 2/ rade) so žalobkyňou ako s účastníkom konania konal.

Krajský súd ďalej dôvodil, že žalobkyňa žiadala preskúmať prvostupňové rozhodnutia správneho orgánu, proti ktorým je možné podať odvolanie a v tejto súvislosti poukázal na to, že takéto rozhodnutia nie sú preskúmateľné v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pretože nespĺňajú predpoklad uvedený v ustanovení v § 247 ods. 2 OSP, teda že nejde o rozhodnutia, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa pre ne pripúšťajú, nadobudli právoplatnosť.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel krajský súd k záveru, že konanie je potrebné podľa § 250d ods. 3 OSP zastaviť z dôvodu, že žaloba smeruje proti prvostupňovým rozhodnutiam správneho orgánu, ktoré sú vylúčené zo súdneho prieskumu, čo predstavuje takú prekážku konania, ktorú nie je možné odstrániť dodajúc, že dôvodom na zastavenie konania bolo aj nezaplatenie súdneho poplatku v plnom rozsahu v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

Proti uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom uloží správne orgánu v zmysle § 250b ods. 2 OSP doručiť žalobkyni napadnuté rozhodnutia č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 zo dňa 21. januára 2010 a č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6/P5 zo dňa 21. januára 2010. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku. Namietala, že rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu jej neboli doručené, hoci sa s ňou ako s účastníkom správneho konania malo konať. V tejto súvislosti poukázala na to, že nemala zo zákona možnosť využiť svoje procesné práva pred dňom podania žaloby na preskúmanie zákonnosti a postupu správnych orgánov- stavebných úradov (podať opravné prostriedky), nakoľko jej nezákonným postupom správneho orgánu boli tieto práva odňaté. Tvrdiac, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutiami a postupom Mestskej časti Bratislava - Petržalka ako príslušného stavebného úradu, nedoručením rozhodnutí a následne odmietnutím riadne konať pred správnym orgánom a chrániť svoje oprávnené záujmy poukázala na to, že z tohto dôvodu sa domáha preskúmania zákonnosti týchto rozhodnutí a postupu správneho orgánu súdnou cestou podaním žaloby o doručenie rozhodnutí a nie opravného prostriedku, teda v zmysle § 244 a nasl. OSP sa domáha nápravy súdnou cestou, v zákonnej lehote v súlade s § 250b ods. 3 OSP o platné doručenie napadnutých rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, keďže jej ani jedno rozhodnutie nebolo doručené zákonným spôsobom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konania, malo konať (§ 250 ods. 2 OSP, § 250b ods. 2, 3 OSP).

Stotožniac sa s názorom súdu prvého stupňa, že „účelom samotnej fikcie doručenia uvedenej v § 25 ods. 2 správneho poriadku je odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným

nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobiť prieťahy v konaní alebo dokonca zmať konanie...“ odmietla, odvolávajúc sa na ustanovenia § 25 ods. 1 a 2 správneho poriadku, uplatnenie fikcie doručenia v jej prípade. Konkrétne namietala, že náhradné doručenie napadnutých rozhodnutí zo strany správneho orgánu je v zmysle citovaného ustanovenia správneho poriadku v rozpore so zákonom, nakoľko nespĺnomocnila v správnom konaní žiadneho advokáta ani advokátsku kanceláriu, z čoho vyplýva, že použitie fikcie doručenia v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 správneho poriadku je neplatné.

Odvolávajúc sa na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/37/92 z 20. júla 1992 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS/119/07 z 27. septembra 2007 poukázala na to, že aj v prípade, ak by žalovaný využil fikciu doručenia v zmysle § 25 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., čo neurobil, tak doloženými listinnými dôkazmi pre potreby posúdenia súdom preukazuje, dodajúc, že podľa nálezov ÚS aj NS to nie je potrebné, že obaja štatutárni zástupcovia sa v čase doručovania na adrese doručovania obidvoch napadnutých rozhodnutí nezdržovali, konkrétne S. bola preukázateľne od 6. októbra 2009 do 30. apríla 2010 (s výnimkou Vianoc) skoro 7 mesiacov hospitalizovaná v nemocnici a O. je od 17. januára 2005 na základe zákona č. 256/1998 Zb. (správne malo byť uvedené Z. z.) zaradený do Programu na ochranu svedkov. Preto mala za to, že pre použitie fikcie doručenia podľa § 25 ods. 2 (ani ods. 1) správneho poriadku neboli splnené zákonom stanovené podmienky, čo znamená, že jej bolo v správnom konaní odňaté právo podať opravný prostriedok tvrdiac, že bola na svojich právach ukrátená, nakoľko žiadne rozhodnutie správneho orgánu jej nebolo doručené zákonným spôsobom, z čoho vyplýva, že nemohlo nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť.

K zastaveniu konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v plnej výške namietala, že zo strany súdu jej bol vyrubený súdny poplatok vo výške odporujúcej úprave zákona o súdnych poplatkoch, voči výzve súdu podala námietky a zaplatila súdny poplatok vo výške za podanú žalobu podľa položky 10 písm. a) v sadzobníku súdnych poplatkov dodajúc, že súd sa touto námietkou nezaoberal, v merite veci začal konať, čiastočne rozhodol, ale súdne konanie zastavil. V tejto súvislosti ďalej uviedla, že zákon č. 71/1992 Zb. ani príloha k nemu nerozlišuje počty preskúmaných rozhodnutí v jednej žalobe, napadnuté rozhodnutia sú v spojitosti a zákon taxatívne určuje súdny poplatok za podanie návrhu. Preto podľa jej názoru, súdny poplatok bol vyrubený vo výške odporujúcej úprave zákona o súdnych poplatkoch a z uvedeného dôvodu, v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) aj e) zákona o súdnych poplatkoch, súd nemal konanie zastaviť (uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/22/2012).

Záverom odvolania požiadala súd o oslobodenie od platenia súdneho poplatku z dôvodu, že činnosť firmy je v tomto období vo svojej podnikateľskej činnosti značne obmedzená z dôvodu, že jej štatutárny zástupca O., zaradený do Programu na ochranu svedkov, sa ukrýva na neznámom mieste v zahraničí a nemôže na Slovensku ani podnikáť a S. zostala po operácii chrbtice imobilná, pripútaná na invalidný vozík.

Žalovaný v 2/ rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne nesúhlasil s dôvodmi odvolania. Uviedol, že pri doručovaní písomností - oznámení o začatí správnych konaní a rozhodnutí postupoval v súlade so správnym poriadkom, zásielky posielal na adresu sídla spoločnosti, aj na ďalšiu známu adresu žalobkyne. Uviedol ďalej, že spoločnosť ako právnická osoba, ktorá od roku 2008 (správne malo byť uvedené od roku 2002) podnikala a podniká na území v jeho pôsobnosti, mala poveriť osobu na preberanie písomností doplniac, že mala možnosť vymenovať ďalšieho konateľa spoločnosti, oprávneného konať a podpisovať v jej mene. Záverom uviedol, že konanie žalobkyne považuje za účelové v snahe vyhnúť sa znášaniu dôsledkov svojho konania, nesúhlasil s odkladom vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí a preto navrhol odvolaciemu súdu odvolanie žalovaného (správne malo byť uvedené žalobkyne) ako nedôvodné zamietnuť a uznesenie súdu o zastavení konania potvrdiť (správne sa mal domáhať iba potvrdenia napadnutého uznesenia).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobkyne (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť

rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný v 2/ rade začal podľa § 18 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) proti stavebníkovi - žalobkyni správne konania o uložení pokuty podľa § 106 ods. 1 písm. e) zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „stavebný zákon“ alebo „zákon č. 50/1976 Zb.“). Oznámenia o začatí správneho konania č. UKSP-15881-AQ/09-Ko z 3. septembra 2009 a č. UKSP-16465-AW/09-Ko zo 14. septembra 2009 boli žalobkyni doručované na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri - Pribinova 23, Bratislava 810 11 a tiež na adresu známu stavebnému úradu - Belinského 16, 851 01 Bratislava. V oboch správnych konaniach sa zásielky vrátili konajúcemu správne orgánu ako zásielka nedoručená.

Rovnaká situácia ako pri doručovaní oznámenia o začatí správneho konania, nastala aj pri doručovaní prvostupňových rozhodnutí žalovaného v 2/ rade č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 z 27. januára 2010 a č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 z 21. januára 2010, ktoré žalovaný v 2/ rade doručoval žalobkyni na obe vyššie uvedené adresy. Naposledy doručovaná zásielka (spolu správny orgán doručoval 3 krát) s rozhodnutím č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 z 27. januára 2010 sa vrátila žalovanému v 2/ rade dňa 31. marca 2010 a v prípade zásielky s rozhodnutím č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 z 21. januára 2010 (správny orgán doručoval spolu 2 krát) sa posledná doručovaná zásielka vrátila žalovanému v 2/ rade dňa 1. marca 2010.

Žalovaný správny orgán v 2/rade z dôvodu vrátenia nedoručených zásielok aplikoval fikciu doručenia podľa § 25 ods. 2 správneho poriadku v dôsledku čoho rozhodnutie č. UKSP-15881-AQ/09,10-Ko/6-P5 z 27. januára 2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 21. apríla 2010 a rozhodnutie č. UKSP-16465-AQ/09,10-Ko/5-P4 z 21. januára 2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 19. marca 2010.

Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobkyňa sa domáha postupu podľa § 250b ods. 2 OSP.

Ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí (§ 2502b ods. 2 OSP).

V ustanovení § 250b ods. 2 OSP je upravený inštitút tzv. opomenutelného účastníka, teda účastníka tvrdiaceho, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať. Jedná sa o prípad, keď žalobca (opomenuteľný účastník) nebol účastníkom správneho konania.

V posudzovanom prípade je však z opísaného postupu žalovaného v 2/ rade nespochybniteľné, že tento so žalobkyňou v správnom konaní konal. Je potrebné zdôrazniť, že uplatnenie fikcie doručenia za splnenia zákonných podmienok, ktoré správny poriadok pre jej uplatnenie rigorózne predpisuje, neznamena, že sa s určitým právnym subjektom nekonal, hoci sa s ním ako s účastníkom konania,

konať malo.

Podľa § 24 ods. 1 správneho poriadku dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok.

Podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Podľa § 25 ods. 1 správneho poriadku písomnosti určené do vlastných rúk adresované orgánom a právnickým osobám sa doručujú ich zamestnancom povereným prijímať písomnosti. Ak nie je určený zamestnanec na prijímanie písomností, doručí sa písomnosť určená do vlastných rúk tomu, kto je oprávnený za orgán alebo právnickú osobu konať.

Podľa § 25 ods. 2 správneho poriadku ak nemožno doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu, ktorú uviedla alebo je známa, ani na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je správnomu orgánu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky správnomu orgánu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Právna úprava doručovania písomností správnym orgánom účastníkom správneho konania ustanovená v právnej norme § 24 správneho poriadku je všeobecnou právnou úpravou a preto aplikácia tejto právnej normy prichádza do úvahy vtedy, ak nie je v zákone ustanovené inak. Právna úprava doručovania písomností správnym orgánom účastníkom správneho konania ustanovená v § 25 správneho poriadku je špeciálnou právnou úpravou, v zmysle ktorej sa posudzuje doručovanie písomnosti určené do vlastných rúk adresované orgánom a právnickým osobám, a preto aplikácia tejto právnej normy má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou ustanovenou v § 24 v prípadoch, v ktorých sa doručovanie písomností týka právnických osôb (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/65/2008 z 18. novembra 2008).

Vzhľadom k tomu, že v danej veci je žalobkyňa právnickou osobou, bolo potrebné pri doručovaní písomností postupovať v zmysle špeciálnej právnej úpravy ustanovenej v § 25 správneho poriadku, ktorý v ods. 2 upravuje podmienky náhradného doručenia, tzv. fikcie pre prípad, že doručovaná zásielka sa nepodarí doručiť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri, prípadne na adresu, ktorá je správnomu orgánu známa z jeho činnosti a iná adresa právnickej osoby nie je správnomu orgánu známa a doručovaná zásielka sa vráti správnomu orgánu ako nedoručená.

V prípade doručovania zásielok právnickým osobám správny poriadok nevyžaduje pre použitie fikcie doručenia splnenie podmienok ustanovených v § 24 ods. 2 správneho poriadku, konkrétne zdržiavanie sa v mieste doručovania, opätovné doručovanie zásielky v doručovateľom určený deň a hodinu a upovedomenie adresáta o uložení písomnosti na pošte. Tieto podmienky, s poukazom na ustanovenie § 25 správneho poriadku, sa výlučne vzťahujú iba na fyzické osoby - nepodnikateľov.

Z týchto dôvodov je bez právneho významu poukazovanie žalobkyne, že sa v čase doručovania napadnutých rozhodnutí štatutárni zástupcovia zdržiavali mimo jej sídla.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje v súvislosti s tvrdeniami žalobkyne, ktorými zdôvodňovala nemožnosť prevzatia doručovaných zásielok, že je výlučne v jej záujme zabezpečiť, aby mala vedomosť o zásielkach jej doručovaných a rovnako, ako splnomocnila vedúceho právneho oddelenia na zastupovanie v danom konaní, mala možnosť v období jej pobytu v nemocnici tiež splnomocniť konkrétnu osobu na preberanie zásielok.

Účelom ustanovenia § 25 ods. 2 správneho poriadku, rovnako ako ustanovenia § 48 ods. 2 OSP je práve inštitútom náhradného doručenia tzv. fikcie, ktorý môžeme označiť za určitú formu sankcie ako následok nepreberania zásielok, zabezpečiť rýchlosť, respektíve reálne uskutočnenie správneho či súdneho konania, ktorých účastníkmi sú orgány a právnické osoby, aby tieto konania neboli, v dôsledku ľahostajnosti, ba veľakrát aj následkom úmyselných obštrukcií, zmarené.

Z uvedených dôvodov preto žalovaný v 2/rade nepochybil, keď v súlade s ustanovením § 25 ods. 2 správneho poriadku uplatnil pri doručovaní vyššie uvedených rozhodnutí fikciu doručenia.

Z uvedených dôvodov preto postup podľa § 250b ods. 2 OSP nie je v danom prípade prípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň upriamuje pozornosť žalobkyne, že v odvolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu citovala ustanovenia § 24 a § 25 správneho poriadku účinné do 31. decembra 2003, ktorých obsah bol podstatne zmenený zákonom č. 527/2003 Z. z. a ktorých aktuálne znenie najvyšší súd vyššie citoval. Z tohto dôvodu námietky žalobkyne, ktorými poukazovala na nesprávny postup prvostupňového správneho orgánu vo vzťahu k uplatneniu fikcie doručenia z dôvodu, že nespĺnomocnila advokáta na preberanie zásielok a že sa v čase doručovania osoby oprávnené konať v jej mene nezdržovali v mieste doručenia, považoval za nedôvodné.

Preto nepochybil krajský súd, keď konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia nemôžu byť predmetom súdneho prieskumu, a to s poukazom na ustanovenie § 247 ods. 2 OSP, nakoľko žalobkyňa nevyčerpala riadne opravné prostriedky, ktoré zákon pre ne pripúšťa.

Záverom najvyšší súd dodáva, že krajský súd rovnako nepochybil, keď žalobkyňu vyzval na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 132 eur, nakoľko sa v danom konaní preskúmavajú dve rozhodnutia, ktoré samostatne môžu byť predmetom súdneho konania.

Vo vzťahu k žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku najvyšší súd uvádza, že o tejto bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu č. k. 6S/25,247/2012-49 z 25. marca 2013 (opäť neprevzaté žalobkyňou), ktoré odvolaním napadnuté nebolo.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 1. októbra 2013, obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. na strane žalovaného pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodne označeného žalovaného, ktorým je okresný úrad.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.